1 Οκτωβρίου 2013

Στη φουρτούνα της Μεσογείου. (Μέρος Β΄)

/ Γενικά Θέματα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

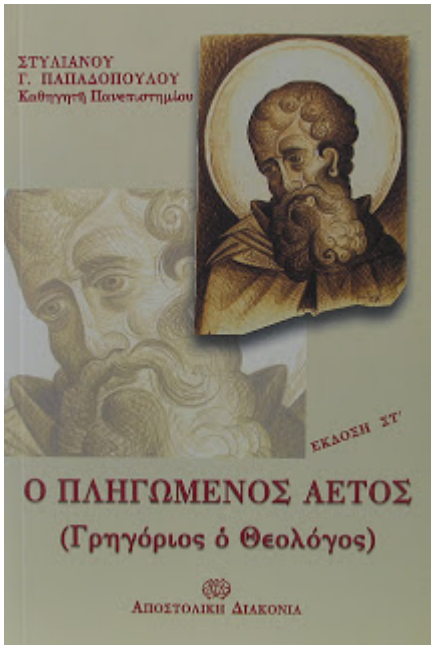

Ο πληγωμένος Αετός. Γρηγόριος ο Θεολόγος

Οι άνθρωποι του καραβιού είχαν όλοι παραδοθεί στο φόβο του θανάτου. Ο χάρος έπαιζε ανατριχιαστικό παιχνίδι μαζί τους. Πιστοί και άπιστοι, χριστιανοί και ειδωλολάτρες, ψιθύριζαν προσευχές. Παρακαλούσαν το Θεό και τους δαίμονες για τη ζωή τους. Υπόσχονταν πολλά κι εκλιπαρούσαν.

Ο Γρηγόριος έδειξε από την αρχή αυτοσυγκράτηση. Φοβόταν, έτρεμε, ωστόσο κυριαρχούσε στα νεύρα του. Αλλά για πόσο; Το κακό κρατούσε μέρες και μέρες. Όλοι γύρω του αποκαμωμένοι. Από φόβο και ναυτία κίτρινοι κι εξαθλιωμένοι. Σαν πτώματα κοίτονταν, άλλος εδώ κι άλλος εκεί.

Τον είχαν ήδη γνωρίσει τον Γρηγόριο, είχαν προσέξει την ωριμότητα και τη σύνεσή του. Και τώρα τον μιμούνται συνειδητά και ασυνείδητα. Πολλοί, από τούς μη χριστιανούς δηλαδή, προσεύχονταν, προσπαθούσαν να προσευχηθούν, όπως ο Γρηγόριος. Επικαλούνταν κι αυτοί το Χριστό και ζητούσαν συγχώρηση. Ο φόβος τους έκανε να σκεφτούν τον αληθινό Θεό.

Και το δράμα συνεχιζόταν. Για μέρες δεν έβλεπαν φως. Ούτε στεριά, ούτε νησί. Που πήγαιναν, δεν ήξεραν. Το σκαρί δε θ’ άντεχε για πολύ. Το λίγο φως που έβλεπαν για είκοσι σχεδόν ημέρες, ήτανε το φως των αστραπών που σκίζανε ουρανό και θάλασσα.

Έδειχαν το χαλασμό που γινότανε γύρω κι έστελναν πίσω τους βροντές και τρομακτικό μπουμπουνητό. Ποτέ ο Γρηγόριος δεν είχε σκεφτεί ότι το φως μπορεί

να είναι τρομακτικό. Και τώρα του έγινε αφορμή ν' αναλογιστεί πάλι από την αρχή την κατάστασή του.

Γιατί έτσι που συνέχιζαν το φοβερό κακό, φαινόταν απίθανο να ζήσουν. Ακόμα κι αν άντεχε το σκαρί, πράγμα φυσιολογικά αδύνατο, οι άνθρωποι θα πέθαιναν από αρρώστιες και δίψα. Κυρίως από την αρρώστια της θάλασσας και την έλλειψη νερού. Από τις πρώτες κιόλας μέρες της τρικυμίας, σε μια στιγμή το καράβι έγειρε πολύ. Το τεπόζιτο του νερού έγειρε κι αυτό, έσπασε και το νερό χύθηκε στη θάλασσα. Οι άνθρωποι έμειναν να χαροπαλεύουν χωρίς νερό και άρα χωρίς ελπίδα.
Όλα τούτα μαζί έγιναν αδιάλυτος κόμπος για το Γρηγόριο, πού για πρώτη φορά συνδύασε το θάνατο, που ήταν μπροστά στα μάτια του, και το βάπτισμα, που δεν είχε ακόμα δεχτεί. Καλά, να πεθάνει, έστω στη θάλασσα! Όμως αβάπτιστος; Έτσι κι αλλιώς, κάποτε ο άνθρωπος νέος η γέρος, πεθαίνει.
Μα να πεθάνει αβάπτιστος; Να μην έχει καθαρθεί από την αμαρτία; Να μην έχει ενωθεί με το Χριστό; Από μικρό παιδί πίστευε στο Χριστό και τώρα να χαθεί χωρίς να βαπτιστεί; Τα σκεπτότανε κι από την ένταση πάθαινε ίλιγγο. Έπιασε με τα δύο χέρια το κεφάλι του. Έσφιξε τα μελίγγια του να μη πεταχτούν έξω από το κρανίο. Έβγαλε φωνή απελπισίας και θρήνου ασήκωτου.
-Θεέ μου, χάνομαι, άκουσε το παιδί, που καθόταν δίπλα του.
-Αυτό είναι χαμός αληθινός, συνέχισε, Χριστέ μου έλεος...
Έπεσε πάραυτα στα γόνατα κι άρχισε θερμή προσευχή. Όσο προσευχόταν, τόσο συνειδητοποιούσε το αιώνιο κακό που τον απειλούσε. Αβάπτιστος θα έχανε τη βασιλεία των ουρανών. Εφόσον δεν είχε ενωθεί με το Χριστό θα έμενε στην αιωνιότητα χωρίς Χριστό. Κρύος ιδρώτας τον έλουσε. Το ξάστερο ευρύ μέτωπό του σκοτείνιασε, ρυτιδώθηκε. Σταγόνες ιδρώτα έπεφταν στο πάτωμα, ζήταγε από το Θεό έλεος.

Ο πληγωμένος Αετός (Γρηγόριος ο Θεολόγος)

(αφηγηματική Βιογραφία)

σελ.29-52

Στυλιανού Γ. Παπαδοπούλου Καθηγητή Πανεπιστημίου

Έκδοση Δ

Αποστολική διακονία

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/09/blog-post_8750.html